

§ 36. Det er i så fald en betingelse, at sælgeren har fornøden næringsadkomst. Er dette ikke tilfældet, vil salget allerede af denne grund være ulovligt. Ligeledes vil salget være ulovligt, hvis sælgeren af varerne retter personlig henvendelse til andre end de købere, med hvem der foreligger en aftale.

Efter lovforslagets § 12, stk. 3, vil sådant salg være ulovligt, selv om der foreligger en anmodning fra kunden.

Spørgsmål 9:

Udvalget udbeder sig oplysning om, hvilke konsekvenser der vil være forbundet med gennemførelsen af den foreslåede ændring af beværterlovens § 11, stk. 3, sidste punktum, jfr. forslaget til lov om ændringer i beværterloven § 1, nr. 9. Tillige bedes oplyst, hvad der i samme bestemmelse skal forstås ved ordene „og lignende“.

Svar (af 27. januar 1966):

Ved revisionen af beværterloven i 1958 fandt man, at der burde åbnes adgang for etablering af beværtningsdrift i stormagasiner, når sådan virksomhed kunne anses som et naturligt led i betjening af kunderne, og den ved revisionen gennemførte ændring gjorde en sådan dispensationspraksis mulig.

Begrebet „stormagasiner“ lader sig imidlertid vanskeligt fast afgrænse, og derfor har ministeriet allerede på grundlag af den hidtidige lovtekst følt sig beføjet til at meddele dispensationer i alle de tilfælde, hvor de hensyn, der lå bag den gennemførte ændring, gjorde sig gældende.

Man har således i medfør af bestemmelsen meddelt dispensation til forening af beværternæring med ret til udskænkning af stærke drikke med anden næring i i alt 26 tilfælde. Der har i de omhandlede situationer været tale om virksomheder inden for detailbranchen med et meget bredt varesortiment. Ved afgørelsen af, hvorvidt dispensation burde meddeles, har man yderligere henset til, dels størrelsen af den årlige omsætning, dels antallet af beskæftigede samt endelig butiksarealets størrelse. I de fleste tilfælde har der været tale om butikker med et areal fra 2.000-5.000 m², men i enkelte særlige tilfælde har man meddelt dispensation for så vidt angår virksomheder med arealer ned til 1.000 m².

Denne dispensationspraksis agtes fortsat fulgt, men ordene „og lignende“ foreslås indsat i det foreliggende lovforslags § 1, nr. 9, for at hjemmelen hertil ikke skal kunne omtvistet.

Spørgsmål 10:

Udvalget udbeder sig en oversigt over de problemer, der vil være forbundet med overgang til en fri registreringsordning.

Svar (af 17. marts 1966):

Efter de under udvalgets samråd med mig den 11. marts 1966 fremkomne oplysninger går jeg ud fra, at udvalget ved „en fri registreringsordning“ har en ordning for øje, hvorefter næringsbrevet for handel, håndværk og industri fra 1. januar 1970 afløses af en anmeldelse til myndighederne, uden at det i forbindelse hermed påhviler myndighederne at afgive kvittering for anmeldelsen eller at kontrollere, om betingelserne for at drive næring er opfyldt, således at alene straffesanktioner sikrer mod ulovlig næringsudøvelse.

Indledningsvis kan jeg henvise til besvarelsen af det af udvalget som nr. 4 stillede spørgsmål, hvori der er redegjort for, at den yderligere administrative lettelse, der vil kunne opnås ved at gå over til et registreringssystem, må være meget begrænset, idet allerede en gennemførelse af det nuværende lovforslag vil medføre bortfald af den byrdefulde administration ved næringsbrevordningen, der under den nuværende næringslov har givet anledning til beklagelser, såsom afgrænsning af de mange forskellige næringsarter, énbutikssystemet og forbudet mod forening af handel og håndværk.

Ved en eventuel overgang til en fri registreringsordning må man forudsætte, at der ikke skal træffes særlige foranstaltninger til at sikre, at de, der ikke er berettigede til at drive næring — f. eks. ikke har bopæl her i landet — heller ikke driver næring, idet gennemførelsen af en sådan kontrol administrativt vil blive besværliggjort ved overgang til en registreringsordning. I denne forbindelse må man også være opmærksom på, at den næringsdrivende, der ofte må investere betydelig kapital i virksomheden, må være interesseret i på forhånd at få afgjort, om han opfylder betingelserne for at kunne udøve næringen, og